

VÍ DẦU TÌNH BẬU MUỐN THÔI

truyện

DIỄM PHƯỢNG

(Houston, Texas USA)

Ngồi trước vị thẩm phán già là đôi vợ chồng trẻ, có thể nói còn rất trẻ và đưa con gái khoảng sáu tuổi hơi ôm yếu gây gò. Từ lúc theo mẹ bước chân vào căn phòng, con bé vẫn đứng khép nép yên lặng, dường như có một linh cảm nào đó khiến cho con bé đoán hiểu được sự hiện diện của gia đình nó ở đây. Dù có đủ ba, mẹ cũng không phải là điều hạnh phúc.

Bà thẩm phán cảm cúi bên xấp giấy tờ, gọng kính hơi trễ xuống sống mũi tạo cho khuôn mặt bà có nét hơi trang nghiêm pha chút điệu cợt. Anh con trai tự nãy giờ vẫn chú mục nhìn xuống đôi bàn tay, chợt ngẩng lên một thoáng đưa mắt lạnh lùng ném về phía cô vợ và đứa con, đôi môi anh hơi biu ra khó chịu. Đột nhiên, giọng bà thẩm phán vang lên phá tan bầu không khí yên lặng đến ngột thở:

- Đã hai lần hoà giải phường mời anh chị đến làm việc, cố gắng thuyết phục hai bên hàn gắn để đi đến giải pháp sum họp mà vẫn không thực hiện được. Bây giờ ở dưới đưa lên đây, anh chị tính thế nào? Có giải toả những mâu thuẫn được không? Theo những biên bản đính kèm, tôi đã đọc và nghiên cứu kỹ, thấy rằng anh chị còn rất nông nổi...

Đưa đôi mắt qua làn kính nhìn về phía đôi vợ chồng, bà thẩm phán nhếch môi cười khê:

- ... Anh thì khăng khăng buộc tội chị khinh rẻ gia đình bên chồng, thiếu lễ độ; còn chị thì cho là chồng ngoại tình, thủ đoạn, giả dối... nhưng toàn là những lời buộc tội thiếu cơ sở, không đủ lý lẽ để hình thành một tội trạng. Do đó, tốt hơn hết tôi khuyên anh chị một lần nữa hãy trở về suy nghĩ thật chín chắn, tự mình nhìn lại bản thân của mỗi người, cố gắng dung hoà sửa đổi lại cho tốt đẹp và nhất là anh chị hãy nghĩ đến đứa con!

Đưa tay sửa lại gọng kính cho nó nằm ngay ngắn trên sống mũi, bà thẩm phán đắm đắm nhìn con bé:

- ... Anh chị có thể mỗi người đi mỗi ngã, nhưng con bé dù ở với cha hay ở với mẹ đều bị mất mát và thiệt thòi... Tôi thật tâm khuyên anh chị hãy nghĩ đến con, nó "vô tội"!

Người mẹ trẻ hơi cúi đầu nhìn xuống đất. Bàn tay chị ôm lấy vai con bé, khuôn mặt buồn bã đến thần thờ. Anh con trai sửa lại dáng ngồi cho thẳng lưng lên, khẽ tăng hắng mấy tiếng. Bà thẩm phán mỉm cười:

- Anh cứ nói... Anh có thể nói tất cả những điều anh suy nghĩ, nhưng tôi vẫn giữ lời khuyên đó đối với anh!

Anh mắt đưa qua chỗ ngồi của vợ, và chợt nhìn lại rất lâu trên khuôn mặt thơ ngây của con gái, một chút cau mày nhưng anh chồng vẫn không che giấu sự lạnh lùng:

- Đối với cô ấy tôi không thể chung sống thêm nữa được... Cô ấy là một người đàn bà ích kỷ, hẹp hòi, xem thường chồng, coi rẻ gia đình chồng..., tôi muốn ly hôn! Còn bé Trang, nếu cô ấy đồng ý cứ giao cho tôi. Về tài sản tôi hoàn toàn không đòi hỏi bất cứ một thứ gì, cho cô ấy hết! Tôi ra đi mình không. Tôi sẽ tạo lập lại tất cả...

Đôi môi cô vợ thoáng chút run rẩy, nhưng chị không nói gì. Bà thẩm phán lặng lẽ quan sát con bé. Khi anh con trai nói, con bé có vẻ chăm chú với đôi mắt buồn buồn pha lẫn nét sợ hãi. Bà thẩm phán quay qua cô vợ:

- Còn chị thế nào? Anh ấy đã nói như thế chắc chúng tôi phải giải quyết cho ly hôn thôi!

Cô vợ hơi giật mình. Chị vội ngược nhìn lên như sừng sốt:

- Tôi còn thương chồng... Tôi không muốn ly hôn... Anh ấy nghe lời gia đình nên muốn bỏ vợ. Xin bác hãy khuyên can anh ấy giúp con. Nếu con có lỗi, con sẽ sửa chữa. Còn anh ấy phải "dứt khoát" với cô gái đó, thực tình đúng như lời bác nói, con không muốn bé Trang mất cha!

- Chị muốn được hàn gắn nhưng liệu chị có đủ sức chịu đựng để níu kéo anh ấy về với chị không? Tôi muốn nói chị có đủ kiên nhẫn chịu đựng thái độ và cư xử của chồng chị không?

Cô gái mím môi, gật đầu:

- Được. Con sẽ cố hết sức!...

Anh con trai nhìn vợ gắt gỏng:

- Không! Cô ta làm bộ để có dịp hành hạ tôi, cô ấy sống ích kỷ... không bao giờ biết thương chồng. Cô ấy chỉ chờ dịp là "bêu xấu" tôi đủ điều...

Bà thẩm phán ôn tồn:

- Cô ấy bêu xấu anh điều gì?

- Nói tôi cặp bồ bịch và dẫn người tình đi nạo thai...

- Thế... anh có "bồ" không?

Anh con trai lắc đầu:

- Cô ấy "ghen" bậy. Chúng tôi chỉ quan hệ trong bạn bè. Nói chung đôi lúc buồn tôi có đi chơi chung vậy thôi...

Bà thẩm phán nhìn thật nghiêm khắc:

- Như vậy vợ anh "ghen" không phải là vô lý. Một người đàn ông có vợ không thể đi chơi "lung tung" với các cô gái khác được.

- Dù thế nào cô ấy cũng không được "hỗn láo" với cha mẹ tôi!

- Vợ anh "hỗn láo" ra sao?

- Có lẽ cho là gia đình bao che chuyện "bồ bịch" của tôi nên cô ấy lên tiếng oán trách ba mẹ tôi rất nặng lời. Khi bị tôi tát tai thì cô ta chửi tôi "vô giáo dục". Nói tôi "vô giáo dục" là đã chửi cha mẹ tôi không biết dạy con. Đó là chuyện không thể chấp nhận ở vai trò người vợ của cô ấy được...

Bà thẩm phán hóm hỉnh cười:

- Khi anh tự đặt mình vào vị trí cô ấy, thì theo anh phản ứng đó như thế nào?

- Chịu đựng và khuyên lơn chồng, đó là điều rất cần thiết mà bất cứ người vợ nào cũng phải hiểu!

Xoay qua cô vợ, bà thẩm phán hỏi:

- Thế chị có lần nào khuyên lơn chồng chưa?

Người vợ khẽ gật đầu buồn bã:

- Con đã nhiều lần khuyên lơn anh ấy, và cũng có khi con đem chuyện "mét" với ba má ảnh thì gia đình giữ thái độ lặng im. Quá bức tức nên có lần không dẫn được con đã cư xử thiếu lễ độ với ba má chồng... Bây giờ vịn vào duyên có đó anh ấy đòi "ly hôn"!

- Sống không có hạnh phúc sao chị không chịu ly hôn?

Tránh ánh mắt tò mò chăm chú của bà thẩm phán, cô vợ cúi đầu nhìn vào khuôn mặt con bé, thở dài:

- Thân con đã gặp những nỗi bất hạnh của một đứa con không cha rồi, con không muốn một đoạn đời như vậy xảy đến cho bé Trang nữa. Con hy vọng vì tương lai của con, anh ấy sẽ thay đổi...

- Nhưng... như chị thấy đó, chồng chị nhất quyết đòi ly hôn!

Một thoáng sững sờ trong đôi mắt đẹp u hoài, cô vợ đáp khẽ:

- Nói mãi không được thì đành chờ biết làm sao bây giờ!

Bà thẩm phán cúi xuống, hí hoáy ghi chép một lúc, đoạn đẩy tập hồ sơ sang hai người:

- Anh chị ký tên vào tờ biên bản này. Độ vài tuần sau có kết quả chúng tôi sẽ gửi thư thông báo cho biết.

Đội họ đặt bút xuống bàn xong, bà thẩm phán đứng lên rời khỏi bàn làm việc, bước lại xoa đầu con bé:

- Thôi, mẹ con về đi...

Anh con trai lạnh lùng đi nhanh ra cổng, cúi xuống mở công tắc xe, dẫn đi. Lúc đó cô vợ đang nắm tay con đứng ở bậc thềm. Tiếng máy nổ giòn và chiếc xe lao nhanh. Hai mẹ con im lặng nhìn theo. Bất chợt, cô vợ đưa tay ôm lấy mặt sợ hãi kêu lên, cô bé cũng hoảng hốt bầu cứng vào mẹ hét to: "Ba ơi!".

Ngay lúc đó tại ngã tư cách cơ quan Tư Pháp không xa, một tai nạn xe gắn máy đâm vào nhau. Anh con trai đòi "ly hôn" ban này bị hất văng lên lề đường trước sự chứng kiến của cô vợ trẻ và đứa con gái ngây thơ.

Con gió mang chút ẩm ướt của trận mưa vừa dứt lất phất qua cánh màn cửa sổ. Dũng chống tay ngồi dậy. Anh hơi nhăn mặt cố gượng giữ thăng bằng cho cánh tay bị thương treo tồn teng trước ngực không bị va chạm. Từ hôm xảy ra tai nạn. Dũng nằm viện hơn một tháng. Anh bị thương ở đầu và gãy tay trái. Mặc dù vết thương lành, luôn mê man, nhưng có đôi khi tỉnh táo Dũng vẫn cảm nhận được sự hiện diện và nỗi lo toan vất vả của Trâm; cùng với cơn đau đớn của thể xác có cả sự ân hận dày vò trong anh đến tê dại. Đâu rồi những cuộc mua vui suốt sáng bên giọng kèn tiếng uyển? Đâu rồi những mặt hoa đa phần cho má tựa vai kề? Chung cuộc rồi

cũng chỉ có riêng Dũng nằm bất động trong căn phòng lạnh lẽo với mùi ê te hăng hăng khó chịu, và một gánh nặng oằn vai người vợ trẻ.

Từ hôm xuất viện về nhà cho đến nay gia đình Dũng thường xuyên lui tới thăm anh, chia sẻ phần nào trách nhiệm với bé Trang và đối với Trâm, những người thân của anh cảm thấy như mình có lỗi. Cho đến bây giờ Dũng mới thật sự rút ra từ trong cuộc sống tình cảm của anh một chân lý sống về tình yêu! Đúng như vậy, tình yêu không phải là món đồ trang sức, phải biết trân trọng và nuôi dưỡng nó mới tồn tại và xanh tốt trong mỗi con người.

Dũng đưa mắt nhìn ra ngoài. Sau cơn mưa bầu trời đã trở nên quang đãng. Tia nắng chiều yếu ớt thấp thoáng trên ngọn cây. Bé Trang từ cổng rào chạy vào đưa cho anh giấy mời của ban Tư Pháp giải quyết về "ly hôn" của vợ chồng Dũng - Trâm. Mân mê tờ giấy trên tay, anh hỏi con gái:

- Ai đưa con vậy?

- Cô Bảy tổ trưởng biểu đem về cho mẹ.

Dũng dùng cánh tay còn lại choàng qua vai con, dặn nhỏ:

- Thôi, đừng cho mẹ biết. Để mai ba lên đó làm việc với Bác Tư.

Bé Trang đưa mắt thờ ngây nhìn Dũng. Không hiểu từ trong ý nghĩ nó đã đoán biết những chuyện gì mà tự dung con bé ôm lấy anh, nức khóc:

- Đừng bỏ mẹ, bỏ con nghe ba? Con thương ba lắm...

Dũng nghe ghen đắng nơi cổ họng. Anh vuốt tóc con triu mến, nói với nó cũng như muốn nói với lòng mình:

- Không, ba đã có lỗi với mẹ con... Không bao giờ ba còn có ý định rời bỏ mái ấm gia đình này nữa... Hãy tha thứ cho ba, Trang ơi! Hãy tha lỗi cho anh, Trâm ơi...

Tiếng động nơi bậc cửa làm cho cha con Dũng giật mình quay lại. Trâm đứng lặng yên nhìn chồng con. Nơi khoé mắt chị dường như hơi ngân ngấn nước. Dũng thoáng bối rối. Anh lọng cọng nhét vội tờ giấy mời vào túi áo, nhưng vẫn không qua được sự phát hiện của Trâm. Trâm nhìn sâu vào ánh mắt chồng ràn rụa:

- Giấy mời ra Ban Tư Pháp phải không anh?

Dũng yên lặng. Quên lời dặn của ba, bé Trang đột ngột:

- Mẹ ơi, cô Bảy gửi giấy mời...

Con bé lại bắt gặp cái nhìn của Dũng, nó vội khựng lại. Trâm cũng đã hiểu. Vậy là chuyện gì đến nó phải đến. Chị buồn bã quay đi, nhưng Dũng kịp nhoài tới giữ cánh tay vợ:

- Trâm! Mai anh lên Bác Tư xin rút lại hồ sơ. Tất cả tại anh, em hãy tha lỗi cho anh...

Trâm im lặng cúi đầu. Nước mắt từ trong sâu thẳm đột nhiên chảy ra ràn rụa, khiến Trâm nấc lên đến tột nghiệp.

Đã chiều rồi mà giọng hát ru con của nhà hàng xóm còn văng vẳng đưa sang, khiến cho cả Trâm và Dũng nghe cay đắng, sững sờ; trong khi bé Trang hết nhìn cha lại nhìn mẹ bằng ánh mắt thờ ngây, khờ dại...

*"Ấu ơ..., ví dầu tình bậu muốn thôi
Bậu gieo tiếng dữ cho rồi bậu ra...
ờ..."*

Cần Thơ 19 tháng 5 năm 1990

DIỄM PHƯỢNG

(Trong tập NẮNG NHẬT HOÀNG HÔN chưa xuất bản)

thơ

NHỮNG ĐOẠN KHÚC BUỒN TRONG CA ĐAO

(trích)

...

HAI

"Hai tay bung đĩa muối gừng
Gừng cay muối mặn xin đừng phụ nhau"

*Ngọt ngào câu hát ca dao
Mà nghe cay đắng xót đau chút gì?
Thương yêu trói buộc làm chi?
Đọa đày một kiếp tình si ngõ ngang
Nếu mai thiếp lỡ phụ chàng
Gừng cay muối mặn xin đừng trách nhau
Cuộc đời lắm nỗi bể dâu
Tình yêu lắm nỗi cơ cầu... ai hay!?*

...

DIỄM PHƯỢNG

